

Jézus az élet kenyere

Sorba szedtem a gondolataimat a mai evangéliumról:

1. *„Milyen csodát művelsz? Atyáink mannát ettek a pusztában...”*

- Az ember már csak ilyen; csodát vár, csodát követel azért, hogy tudjon hinni.
- Vajon az én hitemet csodával kell megtámogatni?
- Vajon hány megmagyarázhatatlan történet kell, hogy ne kételkedjek?
- Vajon baj-e a kételkedés?

2. *Manapság egyre többen megpróbálunk kenyér nélkül élni, mindenféle „mentessel” pótolni az igazi kenyeret. Ez kortünet. Ez a kór tünete. Az igazi kenyeret abonett-lapkákkal, extrudált kenyérekkel és mással helyettesítjük. Már nem fogadja be a gyomrunk az igazit? Túlságosan elrontottuk az „emésztőrendszerünket”?*

- Mivel mérgeztem magam, hogy nincs érzékem az Élet kenyérére?
- Emészthetetlen a krisztusi élet?

Egyik fiunk kovásszal készített kenyérral ajándékoz meg időnként bennünket. Sok órát, odafigyelést, munkát ad a jó minőségű, finom kenyérért, amit nekünk süt.

A minőségre időt kell szánni!

Az Életemet mivel táplálom? Szánok-e elég időt a jézusi táplálék befogadására, és másoknak továbbadására?

3. *„Nem Mózes adott kenyeret az égből, hanem Atyám adja az igazi mennyei kenyeret. Az az Isten kenyere, amely leszállt a mennyből, és életet ad a világnak.”*

Mózes csak közvetítő volt. Az Atyától kapunk mindent.

- Keresem az igazi Táplálékot?
- „Add nekünk mindig ezt a kenyeret!” Bolond, aki éhes, és nem eszik! Élek vele, hiszen adja nekem is Jézus?
- Elhiszem a hihetlent, az érthetlent?

Uram, bárcsak pozitív választ adhatnék ezekre a kérdésekre! Amen.

Aczél Márta, Halásztelek